

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و برزنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Ideological

مسائل ایدئولوژیک

درویش وردک

۰۱ مارچ ۲۰۱۶

اولسم مجلس (درزق په اهتمام کی)

شیخ عبدالقادر(قدس سره) دجمعی په سهار د ۵۴۵ هجری قمری کال د ذی القعدی په څلومه په مدرسه کی داسی وفرمایل: خپل وس(هم) دروزی په طلب مه کاروه. ځکه روزی تا ترتادیر غواری. هرکله که دیوی ورځی روزی ترلاسه کړه دسبا په فکر کی مه اوسه. پرون تیرشوی، اورویبانه نده چی سبا په به درک کرای شی اوکه نه، پس په نن ورځ بوخت شه. هرکله که دی په رینتینی خدای وپیژانده؟ دروزی طلب به تا دده له یاده ونه باسی. هرچاچی خدای وپیژانده نو ژبه یی گنګه کیږی. عارف سړی دحق پروراندی تل لال دی، ترڅوخدای اراده وفرمایي چی دخلکو دکتیواوخیرلپاره، دی په خبروراولی. اوهر وخت چی یی ژبه دحق په امرگویشوه اوکنګی تری رفع شوه، دخلکو دارشاد اولارینود لپاره مأمور کیږی.

موسی علیه السلام کله چی رمه پوله، دژبی لکنت یی درلود، اودعادی خبروڅخه ناتوانه و، اوکله چی خدای پاک اراده وفرمایله چی درسالت دتبلیغ مأمورشی، هغه حضرت دخدای څخه وغوښتل: (وَاحْتَلُّ عَقْدَةً مِنْ لِسَانِي يُفْقَهُو قَوْلِي)-«دژبی څخه می لکنت پورته کړه ترڅومی خبری واورى اوپوه شی. سوره طه آیه ۲۷».

داسی چی کله دخلکو ترمنځ په شپونتوب لگیا و، نوگویا ژبی اوفصاحت ته یی اړتیا نه وه، ولی دنبوت مقام ته په رسیدوسره فصاحت ته اړتیاورته پیدا شوه، نوځکه یی له خدایه وغوښتل چی دژبی لکنت یی رفع کړی. پداسی حال کی چی کله ماشوم و اودفرعون اوآسیی سره و، نو نوی(۹۰) فصیحی اومعنی داره کلمی یی زده وی، ولی خدای پاک داور سکروته ورته دمصلحت له مخی په خوله کی ورکړه اودژبی له لکنت سره مخ شو.

(ای دخدای بنده) تاوینم چی دخدای اورسول پروراندی ستا پیژندگلوی کمه ده، له اولیاءسره بیگانه یی، ابدال هیڅ نه پیژنی، له معنی څخه تش یی، دهغه قفس په څیری چی الوتکه پکی نوی، یا دهغه کورپه څیرچی له اوسیدونکوخالی اوتش وی، یادهنی ونی پشان چی وچه شوی وی اوپانی یی تویی شوی دی، دظاهری صورت درلودونکی ولی له معنی څخه خالی یی.

دبنده زره حق ته دتسلیم په واک کی اودحقایقوپه باره کی په تحقیق بوخت دی. ځان حق ته تسلیم کړه، سرتراپیه ټول وجود دی ده ته پریرده، دده غیرله زره وباسه، دټول مادی علایقوڅخه لوڅ اوبربند دحق پروراندی ودریرده. هرکله که خدای عزّوجلّ و غوښتل، ددین دعافیت جامی به درواغوندى.

اودخلکوخواته به دی واستاوی، ترخودخدای داوامرو په ترسره کولو اودرسول(صلی الله علیه وسلم) ددستوراتو په ترسره کولو سره دامر بالمعروف په ترسره کولو او نهی له منکره وکړه، اوتل دخان په هکله دخدای داوامرو سترگی په لاره اوسه. همدارنگه چی موسی علیه السلام فرمایي: **(وَعَجَلْتُ إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضَى)** - «په زغاسنه ستاخواته راغلم، ترخوله ماراضی شی. سوره طاه آیه ۸۴».

له دنیا او آخرت اوله ټولو مخلوقاتو سره می پریکړون وکړ، ټول اسباب اومسببات می له نظره لیری کړل، دنیوی اربابان می له خانه لیری کړل، په زغاسنه ستاخواته راغلم چی ما وبخښی اوله ماخه خوشحاله شی. ای جاهله څه شی ته دی ته هڅولی یی چی دنفسانی شهواتو، دنیا اوخلکو بندگی دی منلی، اوله خدای عزوجل څخه لیری یی.

(ای دخدای بنده) په خپلو عباداتو مه مغروره کیره، اوله خدایه یی دقبلیدو غوښتنه وکړه او وویریره چی قبول نشی. څرنگه دامنیت احساس کوی، پداسی حال کی چی کیدای ټول عبادات اوطاعات دی په معصیت حساب شی. اودرونی صفا دی په کدورت بدل کړی. هرچا چی خدای په ریښتینی سره وپیژانده په هیڅ شی پوری زړه نه تری، اوپه هیڅ عمل نه مغروره کیری، امنیت نه ترلاسه کوی ترڅو دبشپړ ایمان سره له دنیا ولارنشی.

(ای قومه) پرتاسولازمه ده چی دیردزړه اعمالو ته پاملرنه وکړی، اوپه ټولو کارونو کی بشپړاخلاص ولری. بشپړ اخلاص دادی چی غیرله خدایه بل څه ته ونگوری، او البته دخدای پیژندگلو دی کاربنسټ دی. مونږدیر وخت تاسو په وینا او عمل کی دروغجن وینو، په پټه اوپه ښکاره. په خپلو کړوکی ثبات نلری، اوپه عمل کی مو خلوص نه ترسترگو کیری، که دآزمایښت په هغه تله چی په لاس کی یی لرم تاسو وتلم، ستاسو ناوړه کړه به روښانه شی، که ستاسو ناخالصه زردامتحان په کوره کی واچول شی، ستاسو فضیحت اورسواپی به څرگندی شی، هغه وخت به توراوسپین سره جلاشی، اوتول اعمال چی مو دخلکودرضایت لپاره ترسره کړی، دقیامت په ورځ به همداسی ترخیرنی لاندی راشی، پوه شه هر عمل چی دغیرله خدایه دبل لپاره وی باطل دی. نوځکه اعمال د خدای درضا لپاره ترسره کړه، دوستی په نظر کی ولره اومقبولیت ددعا له ده وغواړه. **«لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ»**.

په نفی اثبات لگیاشه، هغه څه چی دحق دذات لیاقت نلری له ده نفی کړه، او هغه څه چی ورسره ښایي، اوخپله یی خپل ښایست ویلی اوخپل رسول(صلی الله علیه وسلم) ته یی امرپری کړی، اثبات کړه. هرکله که پدی عمل دی لاس پوری کړ، تشبیه اوتعطیل به دی له زړه څخه لیری شی، داسی چی نه به دخدای لپاره مثل اومانند قایل شی، اونه به یی صفات انکارکړی، خدای اورسول اوصالح بندگان به یی په لویوالی او عظمت سره وستایي.

که دخلاصون اوفلاح غوښتونکی یی، پرته له حسن ادبه زماپروړاندی مه حاضریره. دمودبینو په مجلس کی بیخایه وینا مه کوه. آسپز چی کوم خواره پخوی هغه پیژنی، نانوا دی دپودی په پیژندنه دانا دی، هرصنعتکار دخپل مصنوع پروراندی واقف دی، څوک چی داعی دی دمدعیونو په حال آگاه دی.

دنیا دوستی ستا زړه روند کړی، اودهغی پواسطه څه نه وینی، له هغی(دنیا دوستی) پرهیز وکړه، ځکه که دنیا دوستی په زړه کی تمکن ترلاسه کړ، لومړی دمدادیاتو له ځمراوښگوڅخه دی بیخوده کوی، لاس اوپښی دی غوڅوی(له دی کنایه ده چی دحق پرلاره نشی تلای) اووروسته دی نابودی ته کشوی. هرکله که دهغی ځمراوښگ زایل شول، هغه وخت به پوه شی چی څه روزگاردی په ځان راوستلای. داده ددنیا دوستی نتیجه اودهغی خواته مندی وهل اوهغی ته حرص درلودل، ترڅوکولای شی تری وتښته.

(ای دخدای بنده) ترڅوچی ددنیا حب په زړه کی ولری، درستگاری اوخلاصون مخ به ونه گوری. اوته ای دخدای دوستی مدعی، ترڅوچی یوازی اویوازی دحق دذات حب دی په زړه کی خای ونه نیسی، دسلامت اونجاح مخ به

ونگوری. ریشتینی عارف نه دنیا غوښتونکی دی اونه دآخرت، بلکه له دواړو جهانونو یوازی دحق ذوات غوښتونکی دی. هرکله چی دحق عشق په زړه کی خای ونیسی، دنیوی قسمتونه اونعمتونه هم گوارا اوپاک دده خواته راخی، اوکله که یی له دنیا جامی بدلې کړی، له هغه څه نه چی ترشاه یی پری ایښی، دحق په درگاه کی به بهتره ومومی. ځکه په دنیا کی یی هرڅه دحق درضا په لاره کی انفاق کړی.

اولیاء الله (رحمة الله علیهم اجمعین) ته هم دنیوی نعمتونه اوبهری وړاندی کیری، ولی دوی له هغی څخه ډډه کوی، ځکه دزړه حظ اوبهره باطنی گنی، اودنفس نصیب ظاهری، اوپوه دی چی دزړه بهری ته نشی رسیدلای مگر دظاهری بهری څخه به ډډه کولو سره. هرکله که دنفس له حظ څخه لیرشوی، دزړه دنعمتونو دروازی به درته پرانیستل شی. ترڅو زړه دځان لپاره دبی نیازی اظهاروکړی، هغه وخت بیا دحق له لوری دنفس نعمت هم درته واصل کیری، اوبنده مخاطب کیری چی : خپل نفس مه وژنه اوپه بشپړ باور دده له بهروڅخه گټه پورته کړه.

له هغوکسانوسره چی دنیا دوستی ته دی رابولی مه کښینه، اوله هغوکسانوسره چی تا ترک ددنیا ته هڅوی کښینه. جنس متمایل همجنس ته دی، دیوبل پرشااوخواتاوپیری، دهرڅه دوستداران دهغی له دوستارانو سره معاشردی، ترڅو خپل محبوب دهغوی ترمنځ ومومی. دخدای دوستان هم یوبل گران گنی اودیوبل ملاتړکوی. دحق خواته دخلکو په دعوت کی یویدل ملاتړی دی، اویمان ته دعوت دصرف توحید پرېنست ولاړ دی. په کړو کی اخلاص دوی ددندو په ترسره کولوکی یاری کوی.

هرچاچی دبل خدمت وکړخپله به هم مخدوم وگرزی، هرچاچی نیکی وکړه له ده سره به هم نیکی وشی، هرچاچی بښنه وکړه ، وبه بخښل شی. هرکله که دداعمالو پای اورونوسبا په دخای په اورکی وی. «**کَمَا تَدِينُ تُدَانُ كَمَا تَكُونُوا يُونَ عَلَيْهِمْ**»-(په هرلاس چی دورکړل، په هماغه لاس به یی واخلی، هررنګه چی وړتیا ولری، داسی به درباندی فرمان وچلول شی)..

ستاکره دحکامو دخوښی لپاره دی. داورداهل کړه ترسره کوی اودجنت هیله لری، څومره بی خایه هیله اوانتظار؟ صاحبذلان په دنیا کی هغوی دی چی اعمال یی دزړه څخه وی، یوازی اعضا اوجوراح بسنه نه کوی. ځکه مخلص هغه څوک دی چی په زړه اوغړو یوځای، عمل وکړی، دزړه اعمالوته دغړوپه نسبت غوره والی وربښی. اعمال که په ښکاره وی اویا پټه، یوازی دخدای درضا لپاره باید وی. مومن ژوندی اومنفاق دمړی په شان دی.

منفاق دخلکو درضا لپاره عمل کوی، اوله دوی دستایښی اوبخشش غوښتنه کوی. مومن په ظاهر اوباطن، په ښکاره اوپټه، په هوسایښی اوکړاوونو کی یوازی خدای مدنظر نیسی. ولی دمنفاق عمل یوازی ظاهری دی، اوکه په رفا اوخوښی کی ورته رنځ ورسیری خدای هیروی اونورعمل په کارندی، ځکه په خدای ایمان نلری، دقیامت اوحساب اوکتاب په فکر کی ندی، اسلام یی په دی منظور دی چی دی اوښته یی په دنیا کی سلامت پاته شی، روژه نیسی، لمونځ کوی، دعمل په زده کړه بوخت وی، ولی ټول دخلکو درضایت په خاطر. اوکلکه چی دخلکو له سترگو پناه شی، نوبیا خپل کار اوخپل کفر ته راگرزی.

لویه خدایه له داسی حالته له تاڅخه پناه غواړو، اوله تاغواړو ترڅو په دنیا اواخرت کی مونږله دی بلایاو خلاص کړی. آمین

(ای دخدای بنده) پرتالازمه ده چی په خپلو اعمالو کی اخلاص ولری، دخپل عمل څخه دی سترگی لیری کړه، اوله خلکو اوخالق څخه دپاداش غوښتنه مه کوه، بلکه هرعمل چی ترسره کوی، یوازی دالله درضا لپاره وی،نه دنعمت اوپاداش په هیله. دهغوکسانوڅخه واوسه چی دنیکواعمالوڅخه یی غوښتنه لقاء الله وی اویس. دحق دیدار غوښتونکی اوسه، اوهرکله که دی موهبت ته ورسیدی، په ریشتیا سره به په دنیا اواخرت کی دجنت نعمتونو ته ورسیری، په دنیا

کی خدای ته دقرب له لاری، اوپه آخرت کی به دحق سبحانه و تعالی دجلال او عظمت په لیدوسره، ځکه دا لوی پاداش دخدای له خوا تضمین شوی دی.

(ای دخدای بنده) خپل ځان او مال ټول دحق دقدرت لاسونو ته پریرده، مال یی خریدارته تسلیم کړی اوسبا(دقیامت سبا) دهغی بیه تر لاسه کړه.

ای دخدای بنده گانو خپل ځانونه خدای ته وسپاری. کالی اویبی دده سره دی. ووايي: وجود، مال او شته، بهشت، ستا، مونږ پرته له تا بل څه له تاڅخه نه غواړو.

ای هغه څوک چی دبهشت په تمه یی، پوه شه چی درانیولو وخت یی اوس دی، نه سبا. دهغی روانی چینی اوس لاس ته راوړل کیږی، نه سبا.

(ای دخدای بنده) په خپلو اعمالو او کړو مه مغروره کیږه، ځکه دکار پای مجهول دی، له خدایه وغواړه چی آخره خاتمه دی په خیر کړی، اوله ایمان سره له دنیا ولاړشی. له توبی ماتولو اومعصیت ته په گرځیدلو پسی مه اوسه، دمغرضینو اودبمنانو په خبرو زره مه بایله، چی توبه یی ماته کړی، داندرونی شیطان اونفس څخه پیروی مه کړه، چی تا دمولام مخالفت ته رابولی. دنن اوسبا گناه تا دحق پروراندی خواروی، اوڅوک به په ملاتړ قادر نه وی.

لویه خدایه، مونږ په خپل اطاعت او فرمانبرداری وگوماره اودمعصیت په ډل مو مه خواروه!

« وَاَتَنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقَنَا عَذَابَ النَّارِ » آمین.